

Warsztaty fotograficzne

Marcin Blicharski

Czas zajęć: 24 h lekcyjne (18 h zegarowych)

Częstotliwość: spotkania 2 razy w tygodniu

Kōbō

Ludzie • Nauka • Technika

Plan Warsztatów Fotograficznych

- 2 spotkania w tygodniu po 3 godziny lekcyjne, łącznie 6 h tygodniowo (8 spotkań);
- czas trwania kursu 4 tygodnie;
- zaplanowane 3 wyjścia w teren (w tym jedno wieczorne, ok. godz. 18:00);
- warsztaty dla grupy maksymalnie 10 osób;

Warsztaty przeznaczone są dla osób 50+, które pragną nauczyć się fotografii od podstaw, począwszy od fotografowania techniką analogową, poprzez świadome posługiwanie się aparatem cyfrowym i obróbkę zdjęć na komputerze. Poza teorią przewidujemy kilka godzin sesji zdjęciowych w różnych miejscach przy użyciu smartfonów, aparatów oraz urządzeń i akcesoriów do robienia zdjęć (m.in. selfie stick, statyw, dodatkowa lampa błyskowa).

W czasie trwania warsztatów, każdy uczestnik kursu ma możliwość bezpłatnego korzystania z aparatu cyfrowego z zaawansowanymi funkcjami i wysoką jakością obrazu.

Tematy spotkań (program warsztatów):

Na program kursu składa się cykl wykładów wprowadzających w podstawy zagadnienia fotografii oraz ćwiczeń praktycznych rozwijających wiedzę i umiejętności. Zajęcia prowadzone są w pracowni komputerowej, plenerze oraz w Bibliotece Multimedialnej.

Harmonogram godzin:

- Spotkanie 1:** Wprowadzenie, poznajemy pierwsze 5 zasad kompozycji + ćwiczenia (3h)
- Spotkanie 2:** Poznajemy kolejne 5 zasad kompozycji oraz zastosowania praktyczne + ćwiczenia (3h)
- Spotkanie 3:** Wyjście w teren pierwsze kroki i zasada wykorzystania poznanych 10 kompozycji (3h)
- Spotkanie 4:** Nauka zgrywania i obsługi programów do obróbki zdjęć (Paint, Gimp) (3h)
- Spotkanie 5:** Wyjście w teren wykorzystujemy podstawowe funkcje aparatów (3h)
- Spotkanie 6:** Praca warsztatowa, obrabiamy zdjęcia z wyjść w terenie oraz dodajemy efekty (3h)
- Spotkanie 7:** Wyjście w teren i zaawansowane fotografowanie, w tym wykorzystanie metod: fat flay, street foto oraz fotografia reportażowa (3h)
- Spotkanie 8:** Od pomysłu po finalną aranżację zdjęć z wykorzystaniem poznanych metod (3h).

SPIS TREŚCI

I. Wprowadzenie i słownik najważniejszych pojęć	4
10 zasad kompozycji, jak dekalog i zbiór podstawowych zasad	5
II. Światło	12
1. Kierunki, rodzaje światła oraz lampa błyskowa czyli jak to wykorzystać w plenerze i pomieszczeniu tak aby unikać kiczowatych zdjęć	12
2. Podsumowując	13
III. Zaawansowane metody i techniki robienia zdjęć	13
1. Fotografuj metodą HDR, aby pokazać kunszt i potęgę swoich zdjęć	13
2. Fatflay	13
3. Street foto	14
4. Fotografia reportażowa	15
5. Darmowe Programy do pracy przy obróbce zdjęć	15

I. WPROWADZENIE I SŁOWNIK NAJWAŻNIEJSZYCH POJĘĆ

Balans bieli (WB): Proces kompensacji barw obrazu, którego skutkiem jest usunięcie dominanty kolorystycznej z barw neutralnych (biel, szarość). Kompensacja ta konieczna jest zazwyczaj wtedy, gdy zdjęcie wykonywane jest przy oświetleniu mającym inną temperaturę barwową niż światło dzienne (ok. 5400 K). Przy prawidłowym ustawieniu balansu bieli – niezależnie od rzeczywistej temperatury barwowej światła padającego na scenę – odwzorowanie kolorów na fotografii jest takie, jak na zdjęciu wykonanym w świetle dziennym.

Czas ekspozycji (naświetlania): Czas, podczas którego sensor aparatu bądź materiał światłoczuły wystawiony jest na działanie światła. Może być regulowany w szerokim zakresie, od tysięcznych części sekundy do wielu godzin – zwykle służy do tego mechanizm migawki. Czas naświetlania, jaki niezbędny jest do uzyskania prawidłowej ekspozycji zależy od kilku czynników: wielkości otworu przysłony, czułości matrycy aparatu bądź materiału światłoczułego, rozpiętości tonalnej fotografowanej sceny oraz barwy głównego motywu. Często podporządkowuje się go również zamierzonemu efektowi końcowemu, wówczas dopasowuje się do niego czułość materiału i otwór przysłony.

Czułość ISO: Wrażliwość materiału światłoczułego na działanie światła. Wyraża się ją za pomocą szeregu liczb (najczęściej: 25, 50, 100, 200, 400, 800, 1600 i 3200) oraz skrótu ISO (International Standards Organizations). Dawniej używano też oznaczenia ASA. Im większa liczba, tym wyższa czułość – np. 200 ISO oznacza dwukrotnie większą wrażliwość na działanie światła niż 100 ISO. Zmiana czułości pociąga za sobą zmianę parametrów ekspozycji.

Dyfrakcja: Zjawisko zmiany kierunku (ugięcia) promieni światła na krawędzi przeszkód. W fotografii powoduje zmniejszanie zdolności rozdzielczej obiektywów wraz ze zmniejszaniem otworu przysłony. Z tego powodu przysłony do wartości większych niż f/11 zwykle nie powoduje zwiększenia szczegółowości fotografowanego obrazu, a jedynie wzrost głębi ostrości.

Fotografia: Wiele rozmaitych technik, mających na celu zarejestrowanie pojedynczego obrazu za pomocą światła. Potocznie zakłada się wykorzystanie układu optycznego, choć nie jest to konieczne. W fotografii tradycyjnej (analogowej) do rejestracji obrazu wykorzystuje się światłoczułe związki chemiczne, współcześnie głównie związki srebra. Fotografia cyfrowa (elektroniczna) do uchwycenia obrazu wykorzystuje specjalne sensory (przetworniki, matryce) światłoczułe, które przekształcają padające światło na zapis cyfrowy.

Histogram: Graficzny wykres rozkładu jasności (luminancji) zdjęcia. W wypadku histogramu RGB mamy do czynienia z osobnym wykresem luminancji dla każdej z barw składowych RGB.

Migawka: Mechanizm (lub od niedawna także układ elektroniczny) wbudowany w aparat lub obiektyw odpowiedzialny za regulowanie czasu, w którym światło pada na materiał światłoczuły. Migawka uruchamiana (otwierana) jest spustem migawki na czas potrzebny do naświetlenia zdjęcia, a następnie samoczynnie się zamyka. Obecnie zazwyczaj spotyka się migawki szczelinowe, centralne i elektroniczne (wyłącznie w aparatach cyfrowych).

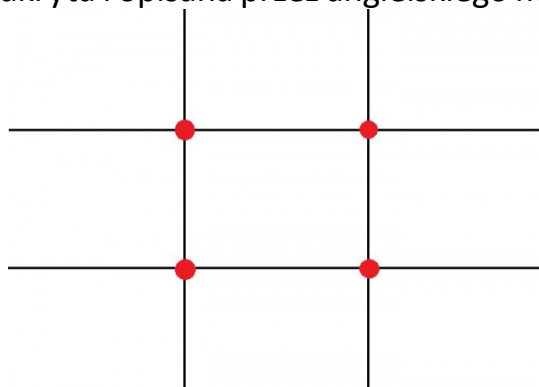
Przysłona (apertura, blenda, diafragma): Mechanizm układu optycznego (obiektywu) – najczęściej w postaci nakładających się kółeczek blaszek – zmieniający wielkość otworu względnego, przez który wiązka światła wpada do wnętrza aparatu. Przysłona jest odpowiedzialna (obok czasu otwarcia migawki) za dozowanie światła podczas naświetlania, ale jednocześnie wpływa też na głębię ostrości rejestrowanego obrazu. Stopień otwarcia przysłony określany jest przez wartość przysłony (np. f/5.6 lub 1:5.6)

10 zasad kompozycji, jak dekalog i zbiór podstawowych zasad

Zanim zaczniemy przygodę z aparatem powinniśmy poznać najważniejsze zasady, w tym takie zagadnienia, jak po co dzielić zdjęcia na 9 części, kiedy fotografować z dołu, a kiedy z góry. Czy głębia obrazu jest potrzebna i jak ją zbudować.

1. Zasada trójkąta

Reguła trójkąta została odkryta i opisana przez angielskiego malarza Johna Thomasa Smitha

w 1797 roku w jego książce pod tytułem *Remarks on Rural Scenery*. Zaczęło się od wypowiedzi malarza Joshua Reynoldsa dotyczącej równowagi między jasnymi, a ciemnymi obszarami w obrazach. W dużym skrócie chodziło o to, żeby starać się tak rozkładać światła i cienie w swojej pracy, aby z jednej strony dokładnie ukazywał nam się główny motyw dzieła, a z drugiej – wszystko ze sobą było spójne.

Idąc tą tezą dochodzimy do podstawowego podziału rządzącego zasadami kompozycji w fotografii. Podziel zdjęcie na trzy równe części w pionie i poziomie. Postaraj się umieścić najważniejsze

elementy w punktach przecięcia linii. Dzięki temu Twoje zdjęcia zachowają odpowiedni balans i zapanuje na nich porządek.

(...)Dlaczego istnieje preferencja do umieszczania głównych obiektów zdjęcia w prawej trzeciej części? Oko w naturalny sposób zaczyna oglądać powierzchnię od strony lewej i przechodzi do prawej. To sprawdza się nie tylko, gdy patrzymy na fotografie, ale również gdy oglądamy obrazy malarskie, czytamy, a nawet wchodzimy do pokoju, i zaraz po rozpoczęciu oglądania kadru od lewej strony oko poszukuje dobrego miejsca do skupienia uwagi zazwyczaj w prawej części(...)

Bryan Peterson „Kreatywna fotografia bez granic”

2. Naturalne ramki

W codziennej scenerii możemy wypatrywać ramek w miejscu, gdzie robimy zdjęcia. Rozejrzyj się dookoła siebie i zobacz, że otacza nas mnóstwo naturalnych ramek. Czym są takie naturalne ramki? Ramką może być np. otwarte okno, drzewa, ruiny czy nawet dziura w płocie. Dzięki takiemu podejściu do tematu jesteśmy w stanie wykorzystać elementy w otoczeniu do

stworzenia kompozycji na zdjęciu tworząc ramkę z głównym obiektem. Oczywiście korzystając z obróbki cyfrowej i dostępnych ramek wbudowanych w program możemy stworzyć mnóstwo tzw. „cyfrowych ramek”, jednak my będziemy poszukiwać tych naturalnych – typu: okno, dziura w ścianie czy nawet otwarty na wylot komputer stacjonarny. Naturalne ramki to metoda na urozmaicenie zdjęć.

Proszę pamiętać, aby dobrać tak ustawienia przed naciśnięciem spustu aparatu, aby nasza ramka nie straciła na jakości. Na przykład, kiedy patrzysz na zdjęcie, Twój wzrok podąża za liniami. Możesz to wykorzystać. Skomponuj kadr tak, aby pokazać krótką historię lub doprowadzić odbiorcę do najważniejszego punktu w zdjęciu.

3. Proste horyzonty

Morze nie przechyla się, linia dachu domów z zazwyczaj jest prosta, a drzewa nie rosną na ukos, niestety takie widoki możemy często zaobserwować na wielu zdjęciach u początkujących fotografów. Robiąc zdjęcie zwróć uwagę, aby linia horyzontu była prosta. To prosta i krótka rada, ale bardzo ważna i często lekceważona.

4. Tło

Nawet najlepiej zrobione zdjęcie może zostać zupełnie zepsute, jeśli nie zwrócisz uwagi na tło. Podczas robienia zdjęć często skupiamy się tylko na głównym obiekcie. To dobrze, ale z czasem postaraj się zwracać też uwagę na to, co dzieje się za aktorem. Zanim naciśniesz „**na spust aparatu**” postaraj się, aby elementy w tle nie rozpraszały tego, co jest najważniejsze w kadrze (np. unikaj robienia zdjęć z elementami kosza na śmieci albo rozlanego płynu). Wykonując zdjęcia możesz spróbować ująć fotografowany obiekt z innego miejsca czy pozycji. Jeśli wykonujesz ustawianą sesję poproś modela lub modelkę, aby ustawił się w innym miejscu.

5. Proste kadry

Czasem najlepsze zdjęcie to te najprostsze. Chodzi tu głównie o prosty przekaz. Zdjęcia powinny mówić „same za siebie”. Komponując kadr warto zastanowić się, czy fotografia będzie dla wszystkich zrozumiała i jasna przy odbiorze.

6. Symetria, wzory i znaczki

Ludzki mózg lubi symetrie i porządek, także na zdjęciach. Nie można przesadzać z wyszukiwaniem samych symetrii, ale warto czasem się rozejrzeć za geometrycznie ułożonymi elementami w otoczeniu. W ten sposób możesz odnaleźć w zwykłym, otaczającym nas świecie niesamowite kompozycje, których nie dostrzegamy na co dzień. Wykorzystaj linie, powtarzające się fragmenty, kolory czy znaki, które stworzą harmonijną, symetryczną całość.

Wielu fanów zbierają również fotografie ze złamaną symetrią. Czasem wystarczy jeden mały element, który zakłóci idealne, uporządkowane zdjęcie. Niekiedy warto złamać symetrię, ale trzeba to robić z głową.

Jeżeli szukamy inspiracji do naszych przyszłych zdjęć polecam darmowe zdjęcia w galeriach najlepszych zdjęć udostępnionych przez utalentowanych twórców na stronie Pexels (<https://www.pexels.com/pl-pl/>) oraz na Flickrze (<https://www.flickr.com/>) jednak tu trzeba zwrócić uwagę,

czy dane zdjęcie nie jest objęte licencją CC (Creative Commons).

7. Punkt widzenia

Zanim naciśniesz na spust zastanów się, jak mógłbyś skonstruować bardziej nietuzinkowy i interesujący kadr. Pozycja, z której fotografujesz ma ogromne znaczenie dla kompozycji zdjęcia, a także przekazu, jaki fotografia ze sobą niesie. Zamiast fotografować z klasycznej pozycji spróbuj uchwycić swojego modela z dołu, z góry, z boku, pod kątem, z daleka lub z bliska. Pamiętaj o zachowaniu podstawowych zasadach. Osoba fotografowana z dołu wygląda na zdjęciu na wyższą niż w rzeczywistości i odwrotnie – fotografując wysokiego modela z góry możesz sprawić, że wyjdzie na zdjęciu na osobę niższą.

8. Głębina

Głębina obrazu w fotografii to jedna z najważniejszych cech krajobrazu. Jest wyjątkowo przydatna także w innych rodzajach zdjęć. Najprostszą metodą stosowaną przez malarzy, grafików czy fotografów jest stworzenie perspektywy za pomocą linii. Pokaż na swoim zdjęciu np.

Dobrze aby udało nam się zastosować 3 plany. Pierwszy to ten „główny” najbliższy odbiorcy, drugi „środkowy” i „trzeci” oddalony, czyli tło. W ten sposób możemy nadać swojemu zdjęciu głębię i stworzyć iluzję trzeciego wymiaru.

9. Linie

Kiedy patrzysz na zdjęcie Twój wzrok podąża za liniami. Możesz to wykorzystać. Skomponuj kadr tak, aby pokazać krótką historię lub doprowadzić odbiorcę do najważniejszego punktu w zdjęciu. Otrzymasz interesujące rezultaty, kiedy sfotografujesz obiekt, który pozostawia za sobą długą smugę dymu albo fale na wodzie. Możesz w ten sposób pokazać, co już wydarzyło się za poruszającym się obiektem.

10. Kadrowanie

Skup się na najważniejszym elemencie zdjęć i pozbądź się zbędnych elementów. Tutaj musimy skupić się na głównym obiekcie. Niestety często początkujący fotograf ujmuje na kadrze masę niepotrzebnych rzeczy dookoła, tym samym rozmazując przekaz treści. Warto zbliżyć się do fotografowanej osoby przed naciśnięciem migawki, ale co zrobić, jeśli takie nieczytelne zdjęcie już powstało? W takiej sytuacji trzeba je odpowiednio wykadrować, a potem przyciąć (czego będziemy uczyć się na bezpłatnych programach do edycji zdjęć typu open source).

Jeżeli fotografujesz się używając opcji selfie, to przytnij tak zdjęcie, aby było widać przede wszystkim Was i Wasze twarze, a nie elementy z otoczenia. Pamiętaj, aby pozostawić trochę miejsca po bokach. Fotografia nie powinna być za ciasna.

II. ŚWIATŁO

1. Kierunki, rodzaje światła oraz lampa błyskowa czyli jak to wykorzystać w plenerze i pomieszczeniu tak aby unikać kiczowatych zdjęć

Oświetlenie planu zdjęciowego stanowi we współczesnym świecie jeden z najważniejszych środków wyrazowych. Jest podstawą kreacji obrazu zdjęć, kształtuje nastrój zarówno scen, jak i całego kadru, akcentuje również ważność elementów w kadrze w trakcie ujęcia obrazu, wraz z kompozycją kadru współorganizuje percepcję wizualną. W innym aspekcie, jako przynależne do świata przedstawionego zdjęcia, efekty wynikające z jego stosowania porządkują strukturę czasową akcji, np. dzień czy noc, współtworząc realizm.

Podstawowe zróżnicowanie jakościowe strumienia światła, tworzące wyrazistą odmienność plastyczną obrazu, wynika ze stopnia rozproszenia światła i jego cieniодajności. Tu operator aparatu nie stworzy nic nowego – wzorce daje natura. Dwa skrajnie przeciwstawne modele oświetlenia, w przyrodzie obecne od zawsze, niezmiennie kształtują typ naszego doświadczenia wizualnego, tworząc rodzaj wzorców postrzeżeńowych. Modele te to „dzień słoneczny” (a także, co jest swego rodzaju paradoksem, noc księżycowa) i „dzień pochmurny”.

Światło dnia słonecznego jest światłem bezpośrednim, inaczej zwane skierowanym (jest bezpośrednio skierowane na obiekt), jego działanie powoduje powstanie kontrastowego światłocienia o wielokrotnie jaśniejszych miejscach znajdujących się na obszarach oświetlonych (światła obiektu) od nieoświetlonych bezpośrednio miejsc w cieniu (cienie obiektu). Najbardziej charakterystyczną cechą tego typu oświetlenia, oprócz kontrastu, jest charakter przejścia od miejsca oświetlonego do przyciemnionego. Jeśli chwilę się zastanowimy, przypominając sobie taką sytuację, dojdziemy do wniosku, że oko nasze też nie jest w stanie takiemu wyzwaniu sprostać: doświadczenie wizualne, gdy w letnim dniu słonecznym wchodzimy z podwórka do nieoświetlonej klatki schodowej).

Światło dnia pochmurnego jest światłem pośrednim (na drodze od źródła, jakim jest słońce, do oświetlanych obiektów znajduje się do pewnego stopnia przeźroczysta przeszkoda – warstwa chmur). Światło to inaczej zwane jest rozproszonym (nie jest bezpośrednio skierowane na obiekt – rozpraszają je chmury). „Pośredniość” polega na tym, że źródłem światła stają się jednakowo jasne (tak modelowo założyliśmy) chmury. Daje to efekt praktycznie bezcieniowego, miękkiego światła. Brak światłocienia powoduje zanik przestrzenności i niwelowanie brył przedmiotów tworzących obiekt, a poprzez to jego wypłaszczenie. Całkowity brak kontrastu oświetlenia pozwala na względną łatwość rejestracji lokalnych różnicowań walorowych i kolorystycznych powierzchni obiektu.

2. Podsumowując

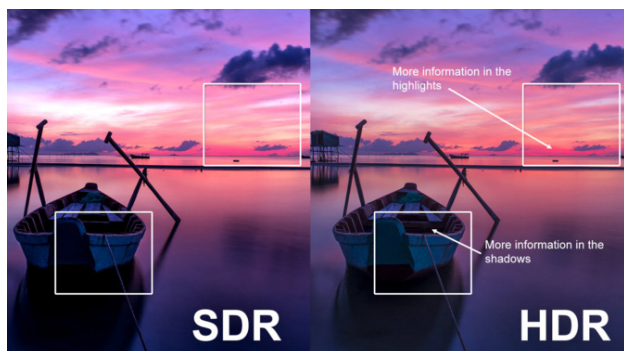
Oba modele oświetlenia, skierowane (bezpośrednie) i rozproszone, są w praktyce dnia codziennego niedostrzegane, jednakże w sztuce europejskiej eksploatowane od wieków przez malarzy, później fotografów i operatorów. Niedostrzeganie, na co dzień, różnic w świetle zmieniających obraz otaczającego nas świata wynika z braku praktycznego przełożenia tych różnic na wartości utylitarne – stąd przecież łatwo dostrzegamy, że świeci słońce (czyli „jest pogoda”), a nie widzimy różnic w stopniu głębokości światłocienia słonecznego przy częściowo zachmurzonym niebie. Nakładają się tu także zdolności akomodacyjne oka – doskonale widzącego szczegóły zarówno w światłach jak i w cieniach.

III. ZAAWANSOWANE METODY I TECHNIKI ROBIENIA ZDJĘĆ

1. Fotografuj metodą HDR, aby pokazać kunszt i potęgę swoich zdjęć

W tym module odpowiemy na pytania:

- Jak technika HDR kompensuje ograniczenia aparatu?
- Jak stworzyć kilka plików HDR z jednego zdjęcia?
- Fotografia HDR?
- Oświetlenie i flirty?
- Metody przetwarzania fotografii?
- Krosowanie?

Źródło: Pure PC: HDR i jego rodzaje – krótki poradnik dla początkujących [online], [dostęp 30.09.2019]
Dostępny w World Wide Web: <https://www.purepc.pl/poradniki/hdr_i_jego_rodzaje_krotki_poradnik_dla_poczatkujacych>

Jeśli zgłębisz tajemnice fotografii o wysokiej rozpiętości tonalnej (HDR), zdobędziesz umiejętności, które pozwolą Ci przekładać Twoje artystyczne wizje na fantastyczne obrazy o niezwykle bogactwie szczegółów. W książce, którą trzymasz w rękach, odnajdziesz źródło twórczej inspiracji oraz wiedzę o tym, jak wykorzystać możliwości tej niezwyklej techniki.

2. Flatlay

Ten typ fotografii opanował Instagrama, a także świetnie sprawdza się na stronach WWW.

Czym są zdjęcia flatlay?

Flatlay to zdjęcia kompozycji płasko ułożonych przedmiotów, które razem tworzą jakąś scenkę. Takie zdjęcie robi się pod kątem 90 stopni z góry. Dobrze, gdy wszystkie przedmioty ułożone na zdjęciu opowiadają jakąś historię.

Jak zrobić zdjęcie z góry?

By zrobić zdjęcia w tym stylu nie potrzebujemy wymagającego sprzętu fotograficznego. Wystarczy smartfon, by cieszyć się świetnymi fotografiami na social media, czy bloga. Reszta to

kwestia oświetlenia, znajomości podstawowych zasad kompozycji i obróbki, które poznaliśmy na poprzednich spotkaniach.

Podstawowe problemy?

Największe problemy związane ze zdjęciami flatlay to: światło, kompozycja i obróbka. Nauczenie się światła we własnym mieszkaniu, jak i umiejętne nim operowanie sprawi, że fotografie będą o niebo lepsze. Problemy związane z kompozycją związane są ze złym rozmieszczeniem przedmiotów, zabałaganionym kadrem, czy nieodpowiednim dobraniem kolorystyki.

Światło?

Dobrym sposobem na światło jest znalezienie w domu okna od strony północnej – nie ma wtedy konieczności modyfikowania światła. W takim przypadku wystarczy umieścić scenkę do fotografii flatlay jak najbliżej okna. By złagodzić cienie skorzystaj z blendy bądź jej zamiennika – białej kartki, styropianu itp.

O czym pamiętać?

Zacznij od pomysłu na zdjęcie. Zastanów się, jaka tematyka spodoba się Twojej grupie docelowej. Później znajdź tło i poszczególne przedmioty związane z daną tematyką. Co ważne – tło nie powinno konkurować z przedmiotami, najlepiej, jeśli będzie ono naturalne. Najważniejszy element zdjęcia umieść w mocnym punkcie kadru np. w lewym górnym rogu. Zadbaj o spójną kolorystykę zdjęcia.

3. Street foto

Street photo to jeden z najpopularniejszych gatunków fotografii, który zreszta na świecie wielu entuzjastów. Zdjęcia wykonywane przez fotografów ulicznych chwytają ulotne chwile i wzbudzają w odbiorcach wiele różnych emocji ponieważ mogą mieć charakter żartobliwy, ironiczny, ale również wywoływać zadumę lub nostalgię. Czym właściwie jest street photo? Od kogo czerpać inspirację? Jaki sprzęt będzie najlepiej

Zdjęcie ilustracyjne Foto: [facebook.com/Kamil Łapiński](https://www.facebook.com/Kamil.Lapiński); [facebook.com/Wojciech Kołakowski](https://www.facebook.com/Wojciech.Kotakowski)

sprawdzał się podczas uprawiania tego typu fotografii? Jakie akcesoria pomogą jeszcze lepiej wczuć się w rytm ulicy? Na koniec podzielę się kilkoma praktycznymi wskazówkami, które mogą być przydatne wszystkim fotografom ulicznym.

Co to jest fotografia uliczna?

Fotografią uliczną (street photo) nazywa się przeważnie takie zdjęcia, które w jednym kadrze zamykają ulotną chwilę, operując przy tym grą motywów, światła lub układami geometrycznymi (albo wszystkimi tymi elementami jednocześnie), mając przy tym charakter anegdotyczny. Chociaż nazwa wskazuje na nadrzędną rolę ulicy jako tematu takich fotografii, to w rzeczywistości może ona być tylko domyślnym elementem obrazu.

4. Fotografia reportażowa

Głównym celem fotografii reportażowej jest pokazanie sytuacji, w taki sposób, w jaki ją zastaliśmy, a nie takiej, jaką chcielibyśmy uchwycić na zdjęciu. Jej istotą jest jednak nie tylko zaprezentowanie danego zdarzenia, lecz także wyrażenie poprzez zdjęcie jakiejś prawdy o życiu. Reportaż stanowi przeważnie cykl prac pokazujący życie danej grupy w ich naturalnym środowisku.

Zdjęcia reportażowe mają za zadanie wzbudzić w odbiorcy uczucia i pobudzić jego zmysły, sprawić, by zajął wobec przedstawionych na zdjęciu zdarzeń jakieś stanowisko. Znajdujący się na miejscu wydarzeń fotoreporter nie powinien w żaden sposób ingerować w obserwowane zdarzenie, a jedynie uchwycić najbardziej odpowiedni moment.

Wyróżnia się kilka rodzajów fotoreportażu. Może być on zarówno podróźniczy, jak i polityczny, wojskowy czy sportowy. Każdy z nich różni się od siebie tematyką, typem zdjęć oraz koncepcją przekazania różnych wartości na zdjęciu.

5. Darmowe Programy do pracy przy obróbce zdjęć

Paint

Program: Paint

Producent: Microsoft

Wielkość pliku: wbudowany w Windows

Licencja: Bezpłatna

System operacyjny: wszystkie systemy firmy Microsoft

Program: Gimp

Producent: GIMP Development Team

Wielkość pliku: 194 MB (Windows), 147 MB (MacOS X) **GIMP PL**

Licencja: Bezpłatna

Systemy operacyjne: Windows 7 / 8 / 10, Mac OS X, Linux

Zapraszam również na:

WARSZTATY FILMOWE

Marcin Blicharski
tel. 690 49 59 49
doradcacyfrowy.warszawa@gmail.com